

ledes, uden at jeg dog med Sikkerhed kan slutte af den ærede Ordførers Bemærkninger, om man i Enkelthederne ønsker en anden Affattelse, eller om man kun i det Udvalg, man vil foreslaa nedsat, vil foretage en nærmere Undersøgelse af selve Lovforslagene. Under disse Omstændigheder, da altsaa alle har erkendt, at disse Skattelovforslag bør vedtages i indeværende Rigsdagssamling, og da denne maa slutte, for at den anden kan begynde, tror jeg ikke at burde gaa udførligt ind paa de Bemærkninger, der er fremsatte.

Jeg skal til det ærede 15de tingvalgte Medlem (Dalsgaard) sige, at den Bemyndigelse, der i Indkomst- og Formueskatte-loven for det følgende Finansaar er givet Finansministeren til at kunne nedsætte eller eftergive Afgiften, skal blive benyttet saa humant og billigt, som det vil være muligt. Det er jo en almen Bestemmelse, og det ærede Medlem fremdrog et ganske enkelt Tilfælde, nemlig Udstedelse af en Friaktie og dennes Beregning som skattepligtig Indkomst, og mente, at der kunde være Tilfælde, hvor ogsaa der Finansministeren maatte bruge sin Eftergivelses- eller Nedsættelsesret. Jeg tør naturligvis ikke gaa ind paa et saadant enkelt Tilfælde, det maa undersøges i dets hele Forhold, men hvis det ærede Medlem ønsker det, er jeg villig til at erklære, at ogsaa saadanne Tilfælde kan falde ind under den almindelige Bemyndigelse. Jeg antager ikke, at det ærede Medlems Udtalelse tilsigtede mere end at fremkalde en saadan Bemærkning fra min Side.

Af almindelige Betragtninger kom det ærede Medlem ind paa Spørgsmaalet om Statsvirksomhedernes Bæren sig, Forrenten sig, og det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, var enig i med det ærede Medlem at udtale Tilfredsstillelse over, at Regeringen og nu ogsaa Finansministeren — nu sagde begge de ærede Medlemmer — delte denne Opfattelse om Statsvirksomhederne Pligt til at bære sig og til at give en rimelig Forrentning. Jeg maa have Lov til at bemærke, at jeg har altid haft den Opfattelse, at Statsvirksomhederne burde bære sig, men jeg har ganske sikkert under Krigsperioden, under de haarde og vanskelige Tider, som vi da gennemgik, hvor Befolkningen tyngedes paa mange Maader, været enig med andre Medlemmer af Regeringen og ogsaa med Partier i Folketinget om, at Øjeblikket ikke var kommet til at forøge disse Byrder

gennem en Forhøjelse, enten det nu var af Postvæsenets eller af Statsbanernes Takster. Men dette var en ganske særlig Betragtning, som blev gjort gældende fra Regeringens Side — og det blev Gang efter Gang fremhævet ogsaa i dette Ting under Forhandlingerne —, en ganske særlig Betragtning, som afgang af Omstændighederne og af Øjeblikket. Jeg tror, at ingen Finansminister nu i Danmark kan have anden Mening end den, at man maa tilstræbe, at Virksomhederne bærer sig. Om de kan forrente sig, vil i allerhøjeste Grad komme an paa, om Udgifterne kan nedsættes paa de Punkter, hvor de paa Grund af Tidens Forhold nu er særdeles store. Det gælder ganske særlig Brændselsudgifterne for Banerne, som er saa høje i Øjeblikket, at det er ganske ødelæggende for Statsbanernes Drift — det vil ogsaa de, der kender Privatbanernes Drift, være vidende om. Men naar der nu fra Regeringens Side foreslaas Forhøjelser baade af Statsbanernes og af Postvæsenets Takster, saa kommer vi dog ikke videre end til det Resultat, at Statsbanerne maa ske akkurat kan bære sig — forrente sig vil der neppe være Tale om —, og at Postvæsenet endogsaa paa næste Finansaar vil møde med et meget betydeligt Underskud. Jeg skal for ikke at foregribe Finanslovbehandlingen ikke nævne Tallet paa de Millioner, som Postvæsenet vil have i Underskud, efter at det Takstlovsforslag er gennemført, som jeg tør vente vil blive ophøjet til Lov. Og De vil vist alle indrømme, at det vil være umuligt i Øjeblikket at gaa til en yderligere Forøgelse af Portotaksterne, naar man, jeg tør vel nævne dette, gaar til en stor Forøgelse af Lokalporto, en ikke ringe Forøgelse heller af den øvrige Porto — man kan vel ogsaa vente for øvrigt en Forøgelse af Verdensporto —, Forhøjelsen er saa stor, at neppe nogen turde anbefale at gaa videre, hvad der muligvis ogsaa kunde slaa igen. Om Postvæsenets Udbytte kan dække Udgifterne, beror alene paa, om Udviklingen kan føre med sig en større Benyttelse af Postvæsenets Virksomhed, og om dette vil finde Sted, beror igen paa, om ikke Taksterne vil virke afskrækkende. Noget lignende er i Virkeligheden Tilfældet med Statsbanerne. Tør man vedblivende sætte Persontaksterne op? Tør man vedblivende sætte Godstaksterne op? Risikerer man ikke, at enten Godset gaar andetsteds hen, eller at Personerne ikke mere benytter Statsbanerne paa